

Abstrakt

Britský panovník plní ve vztahu ke státoprávnímu uspořádání své země dvě role, roli reprezentativní a roli výkonnou. Role výkonná je často upozadována, ačkoliv se z hlediska potencionálního dopadu na chod státu jedná o roli jednoznačně důležitější. Britský panovník zůstává i v 21. století hlavou exekutivy, součástí legislativy a zdrojem judikativy. Prostřednictvím tzv. královských prerogativů vykonává svou reziduální moc. Vývoj ústavních zvyklostí sice panovníkovy pravomoci delegoval na ministerského předsedu, potažmo ministry jednotlivých rezortů, reálná možnost kolize mezi vůlí panovníka a vlády ovšem zůstává odkazem na specifičnost britského právního systému. Práce na základě analýzy ústavních krizí z let 1910-1911, 1913-1914 a 1931 předkládá argumenty podporující hypotézu, jež tvrdí, že povinnost panovníka jednat na radu ministerského předsedy není výlučná. Pokud by se země dostala do bezprostředního ohrožení, panovník by byl oprávněn jednat dle svého vlastního uvážení i v případě, že by jeho postoj nekorespondoval s postojem ministerského předsedy.